

Catherine Tinley

LEMTINGAS VALSAS

Romanas

Versta iš: Catherine Tinley, Waltzing with the Earl,
2017

© Catherine Tinley, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Hartequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį
draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai
skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą
kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti,
platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti,
teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be
raštinio leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė
atsakomybė.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos integralios bibliotekų informacinės
sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

© Asta Jauneikaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2018

© Ana Gorbatova, dizainas, 2019

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-1081-6

© Knygute.lt, skaitmeninė versija, 2025

Prologas

Londonas, 1814 metai

Atsišlięjęs į aukso spalvos ornamentais išmargintą koloną Šalfordo grafas abejingai stebėjo ledi Džersi puotos svečius. Elegantiška šokių salė buvo sausakimša įvairaus amžiaus, sudėjimo ar išsilavinimo džentelmenų ir damų. Visi mėgavosi vakaru. Skambėjo muzika, o kikenančios damos ir įkaušę vyrai, linguojantys ir šokantys kambary, atrodė neapsakomai juokingai.

- Adamai, štai kur tu. Sekioji akimis vakaro viešniais?

- Ne, palieku tai daryti tau, Hari, - grafas niūriai pažvelgė į jaunesnį brolių. - Aš išeinu, - vyras išsitiesė visu ūgiu.

- Taip greitai? Bet juk vakaras tik prasidėjo, be to, esi pažadėjęs šokį panelei Ros.

- Turėsiu atsiprašyti, - grafas truktelėjo pečiais. - Netikėtai sunegalavau.

- Esi visiškai sveikas. Nebent kalbėtume apie tavo apatiją. Nagi, Adamai, čia tiek daug nuostabių panelių, su kuriomis galima pašokti ir pafliртуoti. Tu per daug rimtas.

- Aš ne rimtas, man nuobodu. Nė su viena iš šių damų nejaučiu malonumo bendraudamas. Pašoku ir iš karto užmirštu. Negalėčiau išsiriinti kurios nors vienos.

- Tai ir nesirink. Tiesiog mėgaukis vakaru. Mes jau mėnesius gedime tėvo, o tu vis tiek elgiesi lyg...

- Lyg vis dar jo gedėčiau? Nesijaudink dėl to, Hari. Tėvo nebėra. Susitaikiau su tuo. Grafo titulas ir visos šio titulo turėtojai tenkančios pareigos dabar užgulė mano pečius.

- Tai neturėtų būti našta, Adamai. Tu vis tiek gali džiaugtis gyvenimu.

- Aš ir džiaugiuosi, Hari. Tikrai. Tiesiog man nepatinka... šitai, - vyras apžvelgė sausakimšą kambarį. - Vietoj to mielai rinkčiausi vakarą su draugais. Žmonėmis, kuriuos pažįstu ir su kuriais randu bendrą kalbą.

- Bet juk ir čia esama tavo draugų, - Haris bedė pirštu į kambario kampa, šalia įėjimo į valgomąjį, kur keletas vyrų su pasimėgavimu gėrė stiprijį panelės Džersi punšą.

- Turbūt šįvakar aš nenusiteikęs draugystėms. Gero vakaro, Hari. Pafliртуok su tiek jaunųjų damų, kiek tik gali. Tik nesuteršk gero Fantonų vardo.

- Adamai, taip elgtis nedera, - Haris papurtė galvą.

Brolis nerūpestingai mostelėjo ranka. Pirmiausia jam teko pasikalbėti su panele Ros ir ją nuvilti. Tada atsisveikino su vakaro šeimininke, ledi Džersi.

- Norėčiau pakelti tau nuotaiką, tačiau jei gražios moterys ir šokiai negali tavęs pralinksminti, tai kaip pavyktų man? - tyliai ištarė Haris, nors ir žinojo, kad brolis jo nebeišgirs.

1

Tarp Kuzono gatvės ir Žaliojo parko, Pusmėnulio gatvėje stovėjo jaukūs, tvarkingi ir elegantiški Bakstedų šeimos namai. Sustojus kariatai, pulkininkas Edvardas Vinkroftas apsidairė aplink. Vėlyvą rytą gatvėje zujo pasiuntinukai, šlavėjai ir prekeiviai. Ore sklاندė pavasario kvapai, sumišę su įprastu Londone iš kaminų virstančių dūmų ir arklių mėšlo tvaiku.

Seras Edvardas, lieknas ir vikrus džentelmenas, protingomis mėlynomis akimis ir tamsiomis garbanomis, kiek žilstelėjusiomis ties smilkiniais, žengė lengvu žingsniu, o jaunatviška išvaizda slėpė tikrąjį, į šeštą dešimtį įkopusio vyro, amžių.

Jūsų šeimininkas manęs laukia, Bidlai, - duodamas skrybėlę ir lazda seras Edvardas kreipėsi į vyresnįjį liokajų.

- Tikrai, sere Edvardai. Malonu jus vėl matyti, pone. Prašau sekti paskui mane.

Vyras nusekė paskui liokajų į pusryčių kambarį, kuriame apkūnokas vidutinio amžiaus, bet visada gerai nusiteikęs jo draugas Frederikas Bakstedas mėgavosi šalta mėsa ir bandelėmis.

Liokajui pristačius svečių, Bakstedas atsistojo, paspaudė draugui ranką ir pakvietė sėstis prie pusryčių stalo.

- Ne, ne, Fredi, aš jau papusryčiauvau. Vis dar negaliu priprasti prie jūsiškio dienos ritmo.

- Ak, taip, - supratingai linktelėjo ponas Bakstedas. - Tikriausiai Venecijoje visi įpratę anksti keltis?

- Vienoje, mano brangus drauge, Vienoje, - pataisė seras Edvardas. - Taip, vis dar negaliu ilgai miegoti. Turiu keltis anksti ir būti pasirošęs dienos įvykiams. Darbai nelaukia. Įprotis įsišaknijęs dar nuo tarnavimo kariuomenėje laikų.

- Žinai, - Bakstedas įdėmiai pažvelgė į bičiulį. - Niekaip negaliu suprasti, kodėl, mirus Ma-

ijai, likai kariuomenėje. Mieste visi kalbėjo, kad negalėjai pakelti minties, jog namuose teks gyventi be jos.

- Mano Marija. Ji buvo tikra gražuolė, - serui Edvardui jau sunkiai sekėsi prisiminti seniai mirusios žmonos veidą. - Bet likau ne dėl to. Esu ištikimas kariškis, Fredi. Be to, tada nebuvo jokios priežasties grįžti namo.

- Jokios priežasties? O kaip dukra?

- Nagi, Fredi, nebūk toks neišmanėlis! Puikiai žinai, kad kai Šarlotės mama mirė, mažylė liko su manimi. Ji buvo tokia laiminga, rūpesčių nekelianti mergaitė, o ir auklė ją labai mylėjo. Ką turėjau daryti? Leisti jai vienai gyventi milžiniškuose namuose su būriu tarnų? Ne, jai geriau buvo likti su manimi.

- Geriau likti su tavimi? - springdamas kavos gurkšniu neaiškiai suburbuliavo Fredis. - Geriau gyventi keliaujant per karo nualintas zonas svetimose šalyse, kuriose aplink tyko bala žino kokie pavojai?

- Ak, mums niekada negrėsė joks pavojus. Šarlotė gyvendavo su kitomis karininkų šeimomis labai toli nuo bet kokių karo veiksmų. Na, bent jau dažniausiai. - Sero Edvardo antakiai susimetė į vieną liniją. - Buvo vienas nuti-

imas Burgose... ir dar vienas, kai turėjome slėptis rūsyje. Tačiau mano Lotė turi kario širdį - niekada tuščiai nekalba ir nesipuikuoja. Mergaitės motinai dar esant gyvai, retsykiais grįždavome namo, tačiau Marija niekada nenorėjo, kad gyventume skyrium.

- Taip, tik Marijos gyvenimas buvo neilgas.

- Tiesa, - seras Edvardas atrodė susimąstęs.

- Marijai mirus, Šarlotė ir jos auklė gyveno Madride, tada Florencijoje, o galiausiai Vienoje. Leidau ją į geras mokyklas. Vieną jų ji neseniai baigė. Bet, žinoma, tu teisus. Šarlotė turi pažinti Londoną ir įsilieti į miesto damų būrį. - Edvardas entuziastingai pažvelgė į Bakstedą. - Kaip laikosi tavo šeima? Ponia Baksted? Dukros? Abi mergaitės jau pristatytos aukštuomenei, tiesa?

- Taip, visos laikosi puikiai. Luisa ir mergaitės vis dar miega, nes vakar linksminosi ledi Džersi puotoje. Puiki proga man pasimėgauti pusryčiais tyloje. Aišku, nesakau, kad man nepatinka pusryčiauti su žmona, tiesiog...

- Taip, taip, man taip pat įsiskausta galva klausantis paikų kalbų ankstyvą rytą. Tiesą sakant, tikėjaisi paprašyti tavęs paslaugos, Fredi.

- Žinoma, žinoma, Edvarda, - draugo žvilgsnis nuklydo prie durų - Padarysiu viską, kas tik mano galioje...

- Tai dėl korsikiečio.

- Korsikiečio? - Bakstedo akys išsiplėtė. - Napoleono?

- To paties. Jį ketinama išstremti. Į Elbos salą. Šią savaitę visi pritarė tokiam sprendimui.

- Taip, aišku. Žinia mus pasiekė prieš kelias dienas, nors dar nežinojome, kur ketinama jį išgabenti. Tiesiog jaučiamės dėkingi, kad karas pagaliau baigėsi.

- Rūmų bendruomenei tai nepatinka, tačiau valdovas turi išlikti kilniaširdis žmonių akyse. Turėsiu likti su Kambelu, kuris prižiūrės, kad viskas vyktų pagal planą.

- Tai... gana, gana... svarbus reikalas, - Fredis pažvelgė supratingu žvilgsniu.

- Tikrai. Ir slaptas. Negalime leisti tam išsišokėliui girtis, esą jis buvo imperatorius. Bėda ta, kad Šarlotei, man rodos, pats metas grįžti į Londoną. Į Paryžių man teks vykti su užsienio reikalų patikėtiniu. Dukra galėtų, kaip visada, keliauti kartu, tačiau aš nepasitikiu prancūzais. Šarlotei jie netinka.

- Tai jau tikrai! - Bakstedas mostelėjo kumš-

čiu. – Bet čia gi nėra nieko, kas...

– Londone niekuo taip nepasitikiu kaip tavi-
mi, Fredi. Tu Marijos pusbrolis, pats augini dvi
dukras. Mano Šarlotei tai būtų puiki išeitis.

– Taip, žinoma, tačiau...

– Tau nereikia jaudintis, Fredi. Ji nesukels rū-
pesčių. Šarlotė nėra viena tų visko reikalau-
jančių moterų. Mano Lotė tyli, bet labai pro-
tinga mergaitė. Nė kiek nenustebsiu, jei ji tau
patiks, Fredi. Ji visiems patinka.

– Kuriam laikui nori ją palikti su mumis?

– Ne ilgiau nei porai mėnesių, Fredi. Žinai,
kaip būna vykdam tokias užduotis, sunku vis-
ką nuspėti. – Fredis ir vėl supratingai linktelė-
jo. – Tai bus mano paskutinė misija. Kai būsiu
įsitikinęs, kad Napoleonas saugiai pasiekė sa-
lą, susikrausiu savo mantą ir visam laikui grį-
šiu namo. Savo pareigą atlikau ir su nekant-
rumu laukiu pensijos.

– Esu tikras. Bet visgi...

– Nesijaudink, Fredi, tau nereikės išleisti nė
penso dėl mano Lotės. Paliksiu užtektinai pini-
gų, tik paprašysiu leisti Šarlotei naudotis tavo
arklidėmis, žinoma, jei tik tu sutinki.

Pono Bakstedo pečiai nusviro. Kaipgi jis galė-
tų prieštarauti?

- Tai viskas nuspręsta! Paprašysiu Šarlotės parašyti tavo žmonai ir pranešti, kada atvyks.

Patenkintas susitarimu ir negaišdamas daugiau nė minutės seras Edvardas išėjo, o Fredis Bakstedas liko sukti galvos, kaip reikės pranešti žmonai Luisai naujieną apie būsimą viešnią. Prislėgtas nepaprastai sunkios užduoties naštos, vyras tyliai susmuko krėslė.

- Šiai užduočiai, - sumurmėjo panosėje, - vien mano iškalbos neužteks. - Vyras šūktelėjo. - Bidlai! Bidlai! Štai kur tu. Atnešk man alaus.

*

Kiek daugiau nei po trijų savaitių, dieną, kurią nurodė laiškutyje poniai Baksted, panelė Šarlotė Vinkroft atvyko į Bakstedų šeimos rezidenciją. Merginą lydėjo arklininkas Džozefas, vadeliojantis gražių žirgų traukiamą karietą, ir jo sesuo, panelė Pridė, patarnaujanti Šarlotei nuo vaikystės. Karietos gale buvo sukrauta didžiulė stirta didelių lagaminų ir mažesnių dėžučių.

- Pagaliau, Pride, mes atvykome!
- Nagi, panele Šarlotte, nereikia taip smarkiai džiūgauti.
- Bet, Pride, juk čia Londonas! Ar žinai, kaip

eniai svajojau aplankyti Angliją, o ypač Londoną? Sunku vadinti save angle, kai apie šalį beveik nieko neprisimeni. Ak, štai mano pusėsėsėrės – kokios gražuolės!

Šarlotė atsargiai iškišo galvą pro kariatos langą, stengdamasi viską apžvelgti, bet neatkreipti į save visų dėmesio. Laiptų viršuje stovėjo dvi jaunos ledi ir jų motina. Atrodė santūrios, gražios ir elegantiškos.

Atidarius kariatos duris, Šarlotė nugirdo pokalbio nuotrupas.

– Mama, kiek daug lagaminų! – sušuko jauniausioji panelė Baksted.

Iš laiškų, kuriais pastarosiomis savaitėmis apsikeitė su ponija Baksted, Šarlotė atsiminė, kad jaunėlė vardu Feit. Graži jauna dama mėlynomis akimis ir gelsvomis garbanomis atrodė tarsi blankesnė vyresnės sesers kopija. Mergina trypciodama žvelgė į seserį ir mamą, kurios ramiai stovėjo laiptų viršuje, laukdamos, kol viešnia teiksis prieti.

Dvejais metais vyresnė dvidešimtmetė Henrieta Baksted buvo neapsakomai graži. Gvinėjos aukso spalvos garbanos, didelės vaiskiai mėlynos akys ir dailus žandikaulis. Šios merginos rankos turėtų siekti visi miesto jaunuo-

liai.
- Tikiuosi, ji nepridarys mums malonumų,
mama, - sukuždėjo Henrieta.

- Dosnumas ugdomas namuose, Henrieta, -
ramiai tarė motina.

Ponia Baksted buvo stambi maždaug ketu-
riasdešimties metų moteris. Aplink akis ir lū-
pas buvo įsirėžę daugybė raukšlelių. Gerai įsi-
žiūrėjus dar buvo galima įžvelgti pėdsakų bu-
vusio jaunystės grožio, kuris, pasak tėčio, ka-
daisė Fredį vertė nenuilstamai merginti būsi-
mą žmoną.

- Vis dar nesuprantu, kaip tavo tėvas galėjo
sutikti su tokiu prašymu, - tarė ponja Baksted.
Moteris nė nekrustelėjo, stovėjo vilkėdama
storą klostuotą burgundiško Norvičiaus krepo
suknią. - Įbrukti man visai nepažįstamą mer-
gaitę, kol stengiuosi savo pačios dukras... Tai
tiesiog neįtikėtina!

Ponas Bakstedas, stovintis už žmonos ir duk-
rų, atrodė sunerimęs. Po nosimi sumurmėjęs
kažką panašaus į „tvirtybės“, vyras daugiau
neištarė nė žodžio.

Šarlotė žvilgtelėjo į Pridę, kuri atrodė pri-
blokšta....